

"Spoorloos"

"Ik ga even naar de markt in Gennep," zei mijn vrouw. Elke dinsdagmorgen is dat haar vaste bezoek. Meestal is ze daar rond half elf van terug. Ondertussen zet ik een kan koffie tegen dat Mien thuis komt. Dit keer deed ik zelf snel nog een boodschapje in een nabijgelegen doe-het-zelfzaak. Ik was omstreeks kwart over tien daarvan terug, tijd genoeg om Mien met een dampend bakje te plezieren.

Het werd half elf, elf uur, half twaalf, twaalf uur en nog steeds geen spoor van de vrouw des huizes. Ik besloot tot actie over te gaan en nam de fiets om via de gebruikelijke weg richting de markt in Gennep te gaan. Ondertussen een speurende blik naar berm en struikgewas werpend. Zoals eigenlijk wel verwacht, bleek dit een doelloze rit.

Een informatief bezoekje aan de plaatselijke politie leek mij gewenst. Jawel, dit had enig succes. Mien bleek daar eerder in de ochtend te zijn geweest. Maar dit om aangifte te doen van haar tas met onder andere haar rijbewijs, die ze zaterdag tevoren in Gennep verloren had.

De behulpzame agente informeerde nog bij de politie in Boxmeer, onze gemeente, maar daar was ook niets bekend.

De agente stelde nog een, vanuit haar positie, begrijpelijke maar voor mij onnozele vraag: "Komt het meer voor dat uw vrouw weg is?" Ondanks de onrust, moest ik hierom toch wel lachen.

Zonder resultaat en niet direct wetende wat verder te doen ging ik terug naar huis.

Het werd half één, één uur, half twee en nog steeds geen spoor van de "ontspoorde" vrouw. Heel attent kwam er om half twee een telefoontje van de politie Gennep met de vraag of Mien inmiddels thuis was. Op mijn nee, zegde zij toe informatie te vragen bij de politie in Boxmeer, over een eventueel ongeval en dergelijke.

Ik had de telefoon koud neergelegd of daar kwam Mien parmantig en van geen kwaad bewust het erf opdraaien.

Ze bleek al thuisgekomen te zijn terwijl ik mijn boodschap deed bij de doe-het-zelf winkel.

Haar tennisvriendinnen speelden competitie en ze was daar belangstellend heen gegaan in de veronderstelling dat ik dat wel begreep.

Ik heb de politie Gennep op de hoogte gesteld en een compliment gegeven voor de attente behandeling.

Wij hebben achteraf hartelijk gelachen om de hele situatie.

De schuldvraag hebben we niet ter discussie gesteld. Wel kwam Mien mij even later een bak koffie serveren met een stuk appelgebak en dat zegt genoeg.

© mei 2010, Mijler, BasicPublishing.nl